

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Cieślak – przewodniczący

Marek Zubik – sprawozdawca

Leon Kieres

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2013 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M S ,

postanawia:

- 1) uwzględnić zażalenie w zakresie badania zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, ze zm.) z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji,
- 2) nie uwzględnić zażalenia w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 1 kwietnia 2011 r. (data nadania) M S (dalej: skarżący) postawił zarzut niezgodności, po pierwsze – art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, ze zm.; dalej: ustawa o zasadach prowadzenia polityki rozwoju) z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji, po drugie – art. 37 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącego oparcie rozstrzygnięcia w sprawie wyboru projektów, które uzyskają dofinansowanie w ramach danego programu operacyjnego, na kryteriach niestanowiących wymienionych w Konstytucji źródeł powszechnie obowiązującego prawa jest niezgodne ze wskazanymi w skardze wzorcami kontroli. Skarżący zarzucił również, że przeprowadzenie wyboru na niejasnych i nieznanym mu kryteriach oceny projektu naruszyło w szczególności jego prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy, a także prawa majątkowe. Ponadto, w jego przekonaniu, wyłączenie stosowania w postępowaniach o dofinansowanie projektów przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.; dalej: k.p.a.) prowadzi do naruszenia zasady jawności postępowania i tym samym jest niezgodne z art. 45 oraz art. 61 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. W zakresie badania zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji powodem wydania takiego rozstrzygnięcia było ustalenie, że powołane przez skarżącego wzorce kontroli nie statuuja konstytucyjnych praw i wolności, a więc nie mogą stanowić podstawy skargi konstytucyjnej. W pozostałym zakresie Trybunał uznał skargę za oczywiście

bezzasadną. Stwierdził w szczególności, że żaden z zakwestionowanych przepisów nie dotyczy ani możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia w sprawie dofinansowania ze środków programu operacyjnego do sądu, ani kształtu postępowania sądowego w takiej sprawie, ani też dostępu do informacji o przebiegu procedury wyboru projektów, które uzyskają dofinansowanie. Za bezpodstawne uznał także zarzuty skarżącego, jakoby wyłączenie stosowania k.p.a. w postępowaniu o dofinansowanie projektu nastąpiło bez wprowadzenia innych uregulowań proceduralnych i naruszało standardy konstytucyjne. Ponadto Trybunał wskazał, że – wbrew twierdzeniom zawartym w skardze – skarżący mógł zapoznać się z kryteriami oceny projektu przed złożeniem wniosku o dofinansowanie, a kryteria te nie stanowią powszechnie obowiązującego prawa. Stwierdził również, że po stronie podmiotu ubiegającego się o dofinansowanie projektu nie istnieje prawo majątkowe do otrzymania takiego dofinansowania. Nie można było zatem podzielić stanowiska skarżącego, zgodnie z którym negatywna ocena projektu stanowi naruszenie takiego prawa w odniesieniu do skarżącego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik skarżącego. Zarzucił w nim nieuwzględnienie przez Trybunał tego, że w oparciu o art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju organy zarządzające tworzą przepisy prawa, które nie są przewidziane w zamkniętym katalogu źródeł prawa, określonym w art. 87 Konstytucji oraz nie podlegają prawidłowej publikacji, a także tego, że wyłączenie stosowania k.p.a. w postępowaniach prowadzonych na podstawie zakwestionowanej ustawy powoduje naruszenie zasady państwa prawa i prawa do sądu. Ponadto, co podkreślił pełnomocnik, skarżący nie kwestionuje braku możliwości powołania art. 87 i art. 94 Konstytucji jako wzorców kontroli w postępowaniu skargowym. Jak jednak zaznaczył, w sprawie, w związku z którą wniesiono skargę konstytucyjną, doszło do naruszenia art. 87 Konstytucji. W przekonaniu skarżącego kryteria oceny projektów ubiegających się o dofinansowanie ze środków programu operacyjnego stanowią nieznaną Konstytucji źródło prawa. Ponadto, zdaniem skarżącego, wyłączenie stosowania w jego sprawie k.p.a. pozbawiło go prawa uzyskiwania

informacji o działalności organów władzy publicznej i osób pełniących funkcje publiczne, a także możliwości kwestionowania bezstronności osób dokonujących wyboru projektów, które uzyskają dofinansowanie. Skarżący stwierdził również, że przyjęta regulacja uniemożliwiła sądowi administracyjnemu pełną kontrolę sposobu oceny projektu i kwalifikacji osób ją przeprowadzających.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w związku z art. 49 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że Trybunał Konstytucyjny poddaje analizie zarzuty zażalenia, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, i do tego ogranicza rozpoznanie tego środka odwoławczego.

Trybunał Konstytucyjny w niniejszym składzie stwierdza, że w części dotyczącej badania zgodności art. 37 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Trybunał prawidłowo odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zaskarżony przepis nie dotyczy bowiem ani kwestii uzyskiwania informacji o przebiegu postępowania w sprawie wyboru projektów, które zostaną dofinansowane ze środków programu operacyjnego, ani możliwości zaskarżenia podjętych w takim postępowaniu decyzji do sądu, czy też zakresu kognicji sądów administracyjnych w takich sprawach. Jak słusznie wskazano w zaskarżonym postanowieniu, zagadnienia te zostały unormowane w innych przepisach ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, ze zm.) oraz ustawy z dnia

30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.). Nie sposób więc przyjąć, że samo wyłączenie stosowania przepisów k.p.a. w postępowaniu toczącym się na podstawie przepisów zaskarżonej ustawy decyduje o kształcie tego postępowania i narusza konstytucyjne prawa lub wolności skarżącego.

W części dotyczącej badania zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju ze wskazanymi w skardze konstytucyjnej wzorcami kontroli Trybunał Konstytucyjny stwierdza natomiast, że postawione przez skarżącego zarzuty wymagają oceny merytorycznej, która wykracza poza ramy wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej. Dlatego w tym zakresie Trybunał uwzględnił zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.